

уявлень про підприємство, товари і бренди.

Внутрішній бренд-менеджмент стає прерогативою не тільки відділів маркетингу та менеджменту, а й всього колективу підприємств торгівлі. Об'єднання людей навколо культури підприємства повинно вміло використовуватися для їх об'єднання навколо торгової марки всередині та за межах підприємства. Внутрішній бренд-менеджмент орієнтує підприємство торгівлі на виконання завдань, включаючи формування організаційної культури.

Нові підходи до створення, розвитку та управління внутрішнім бренд-менеджментом будуються на основі об'єднання завдань формування організаційної культури і бренд-менеджменту. Для досягнення оптимальних рівнів задоволення і лояльності покупців потрібно застосовувати нові технології, а також не забувати про сучасні культурні і соціальні потреби персоналу, партнерів і споживачів.

Оксана КОСТЮК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
фінансів ім. С.І. Юрія, Русін В.М.)

БЮДЖЕТНІ ІНВЕСТИЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇХ ЗРОСТАННЯ

Слід зазначити, що категорія «бюджетні інвестиції» є досить вживаною як у науковій літературі, так і в фінансовій практиці. Актуальність дослідження даної дефініції обумовлена відсутністю законодавчого визначення цього поняття та різним трактуванням в наукових джерелах. Під поняттям «бюджетні інвестиції» розуміють видатки з державного та місцевих бюджетів, які спрямовуються на фінансування державних цільових програм економічного, науково-технічного, соціального розвитку, програм розвитку окремих регіонів, галузей економіки, фінансування інвестиційних проектів чи придбання частки акцій, чи прав участі в управлінні підприємством. Слід зауважити, що трактування поняття «бюджетні інвестиції» в українському законодавстві відсутнє, що є одним із недоліків правового поля в Україні. Бюджетні інвестиції стають мотивом для започаткування нових виробництв та слугують потужним чинником для виведення економіки з кризового стану. Підкреслено, важливість бюджетних інвестицій для соціально-економічного розвитку країни, що зумовлюється, по-перше, тим, що вони направляються на створення основних фондів, в які зазвичай не інвестують кошти суб'єкти підприємництва; по-друге, тим, що вони можуть впливати на формування оптимальної структури основних фондів економіки.

На нашу думку, під інвестиційною складовою бюджету необхідно

вважати сукупність бюджетних надходжень та частину бюджетних видатків, що спрямовані на реалізацію інвестиційних проектів. Цьому значенню може відповідати термін «бюджет розвитку», який саме використовується в українському законодавстві на місцевому рівні. Бюджетні інвестиції місцевого рівня фінансуються в Україні за рахунок бюджету розвитку відповідного місцевого бюджету. Питання формування і використання бюджетів розвитку місцевих бюджетів знайшли свою конкретизацію у Бюджетному кодексі України (стаття 71), де вказано, види надходжень, які зараховуються до бюджету розвитку, а також напрямки їх використання. Проте, в Бюджетному кодексі не наведено поняття бюджету розвитку та не обґрунтовано його мету та призначення. Основна проблема формування місцевих бюджетів розвитку полягає в тому, що незважаючи на досить великий перелік надходжень, зазвичай найбільшу частку доходів місцевих бюджетів розвитку складають субвенції з інших бюджетів, доходи від відчуження майна та землі. Так, станом на кінець 2014 року бюджет розвитку становив близько 12,5 % усього місцевого бюджету.

Сучасні реалії державного фінансування інвестиційної діяльності свідчать, що за рахунок місцевих бюджетів вкладення в основний капітал регіону просто незначний. Так, цей показник не перевищував 5 %, а станом на кінець 2014 року складає 2,7%. Вагомість бюджетних інвестицій для соціально-економічного розвитку регіонів України в практиці не знаходить свого відображення, що безумовно являє собою втрачені можливості для розвитку регіону. Органи місцевого самоврядування неспроможні сьогодні реалізовувати інвестиційну діяльність, виконувати інноваційні проекти. Проте, бюджетні інвестиції в руках місцевих органів влади можуть виступати інструментом залучення іноземного капіталу з урахуванням переваг і недоліків розвитку своєї території. На сьогодні основним джерелом фінансування капітальних вкладень в економіку країни стають власні кошти підприємств, що складає протягом останніх років близько 60%. Приплив іноземного капіталу залишається незначним. Таким чином, використання лише внутрішніх ресурсів веде до перерозподілу ВВП в середині країни. Так для стимулювання економіки України необхідні додаткові фінансові вливання, що дозволить розвивати інфраструктуру країни та вирішити питання зайнятості. Однак, цей процес ускладнено законодавчою недосконалістю та нестабільною політичною ситуацією. На наш погляд, цю дилему можливо вирішити за рахунок втручання державою в економіку країни через інструмент «бюджетні інвестиції», які б створили певні умови для існування виробництва з національним та іноземним капіталом. Ми пропонуємо надати такі повноваження саме місцевому самоврядуванню, що зміцнить фінансову самостійність на місцевому рівні. Тому, активне використання такого фіскального інструменту як бюджетні інвестиції на місцевому рівні надало б: – самостійності місцевим органам

влади у реалізації власних повноважень, вирішень проблем місцевого значення з урахування пріоритетів розвитку території; – сприяння соціальному розвитку країни, регіонів та окремих територіальних громад; – відновлення основних фондів, як економічної сфери діяльності, так і сфери надання суспільних послуг; – перерозподіл інвестиційних ресурсів через надання капітальних трансфертів населенню та суб'єктам господарювання.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок. На регіональному рівні пріоритетними галузями здійснення інвестицій мають бути напрями з інноваційною складовою та ті, які дадуть змогу зробити економіку країни конкурентоспроможною на світовому ринку. Особливістю регіонального інвестування є наявність законодавчого забезпечення функціонування такого важливого інструменту, як бюджет розвитку. Видатки бюджету розвитку мають перспективний характер, тому можуть сприяти реалізації довгострокових цілей за умов сталого фінансування запланованих відповідними програмами і проектами заходів на тривалому проміжку часу. Формування нових механізмів регулювання державного фінансування інвестицій з метою забезпечення ефективного управління капітальними видатками на рівні муніципалітетів залишається перспективним напрямком подальших досліджень.

Максим КРАВЧИШЕН

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Федірко М.М.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ

Вирішення актуального завдання сьогодення щодо підвищення ефективності управління організаціями зумовлює необхідність формування механізму реалізації їх комплексного документаційного забезпечення.

Документаційне забезпечення управління організаціями як наукова категорія пройшло певну еволюцію від категорії діловодства до власне документаційного забезпечення управління організаціями. Розвиток діловодної сфери в управлінні знайшов відображення в галузевій термінології, яка, крім усталеного, звичного терміну “діловодство”, збагачується двома іншими – “документаційне забезпечення управління”, “керування документаційними процесами”. Надалі склалося два основних підходи до тлумачення змісту діловодства. Перший із них полягав у визнанні діловодства різновидом управлінської праці, функцією управління, а другий – до- поміжною, технічною (технологічною) ланкою управлінської діяльності установи. Діловодство стало збірною назвою для процесів